

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Benford_Gregory-Pribeh_z_valky.pdb

PDB Name:

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 28.2.2007

Modification Date: 28.2.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Gregory Benford - Příběh z války

1.

Russ si promnul své čtyřprsté manipulátory a rozhlédl se po krajině. Byli na noční straně Ganymeda. Bledé srpky ostatních měsíců se zařezávaly do tmy. Jupiter nad vzdáleným obzorem připomínal obrovský svítící meloun. Russ napočítal celkem tři různé stíny, které se pod různými úhly rozbíhaly od jeho nohou. Každý z nich měl jinou barvu.

No dobrá, pomyslel si. Přišel o loď. Mohlo to dopadnout hůř. Mohl přijít o život.

Columbardová, jeho druhý pilot, už byla mrtvá. Nechali ji ve vraku, nedokázali vyprostit její tělo. Stejně by ji v tom prokletém ledu nemohli pohřbít.

"Možná, že nám pomohou proklouznout kolem optických čidel," řekl směrem k Zoti.

"Stíny?" zeptala se. Zadržela se chůzí do kopce i při zdejší nízké gravitaci. Nesla velký batoh se zásobami.

"Myslíš?"

"Možná ano," řekl. Ve skutečnosti si to nemyslel, ale v takové chvíli člověk něčemu věřit musí.

"Radši odsud vypadneme," řekla Zoti.

"Myslíš, že nás Federálové zaměřili?"

Potřásla hlavou. Nepatrný pohyb byl vidět sklem její přilby. "Naši kluci nešetřili klamnými cíli, zaměřili na ně rušičky a tak..."

Russ si vážil jejího citu pro techniku, ale nikdy nespolehal jen na finty. Nejlepší bylo zmizet, než někdo přileti zkontrolovat vrak.

"Výrazíme za tři minuty," řekl Russ.

Ohlédl se na Rváče II, ze kterého modročerné ledové výčnělky udělaly zmačkanou plechovku. Teď už nevypadal jako pohádkově drahý a zlověstný bombardér. Byla to jenom hromada šrotu.

Nye a Kitsov už je doháněli. Nesli další zásoby.

"Máš CCD záznamy?" zeptal se Russ Nye.

"Jo, vzal jsem je," ušklíbl se Nye. Nikdy nemluvil zbytečně, výraz jeho tváře si stěžoval dostatečně jasně.

"Myslíš, že máme dobrý materiál?" zeptal se Russ.

"Pár záběrů z boje," řekl Nye. "A nakonec nádherný velký detail toho hada, co nás dostal."

Russ přikývl. Na hady pokřtili technici Severní hemisféry štíhlá stříbrná torpéda, která nedokázali sestřelit. "Dobře," řekl, "snad to bude k něčemu dobré."

Kitsov řekl: "Pro velitelství možná ano, pro sít' ne."

Zoti se po něm ohlédla: "Pro sít'? No... podívej, sít' přece nesmí používat tajné informace. Detailní záběry hada budou plné razítek PT."

Russ se zeptal: "PT?"

Zoti se ušklíbla. "Říká se, že to znamená -Přísně tajné-, ale pro nás to spíš bude -Posraně tajné-. Chci říct, že za to nic nedostaneme."

Russ přikývl. Řeči o penězích mu šly na nervy. Kdyby šlo všechno podle plánu, Rváč II by poslal jadernou hlavici přímo doprostřed stanice Hiruko. Na Zemi by pak všichni dostali prémie za zásah. Russ by dostal dvojitý podíl, protože byl kapitánem a pilotem současně.

Mělo smysl o tom přemýšlet? Člověk si nemohl nikdy být jist. Podvědomá touha po výdělku ho mohla donutit trochu přidat na oběžné dráze, v důležitém okamžiku poplést čísla a nakonec způsobit, že někde trochu uklouzl. Mohl být tohle důvod, proč se jim had dostal až na kůži?

Russ potřásl hlavou. Nikdy se to už nedoví a ani si nebyl jist, že to opravdu chce vědět.

"Pořád si ještě myslíš, že za to přece nějaký ten yen uvidíme?" zeptala se ho Zoti. Uvědomil si, že zřejmě pochopila pohyb jeho hlavy jako nesouhlas. Všichni teď budou sledovat každé jeho slovo, každé gesto. Posádka prostě chce ujištění, že není odsouzena k smrti, a on je teď pro ně jako velitel jedinou oporou. Vůbec nevadí, že v životě nevedl pozemní operaci.

"Myslím, že zbohatneme," řekl Russ hlasem plným sebedůvěry, kterou vylovil bůhvídkde. Rád by věděl, zda to neznělo moc falešně, ale zdálo se, že ostatní trochu pookřáli.

"Dobrý," řekl Kitsov a zašklebil se.

"A bude to ještě lepší, když odsud vypadneme," řekl Russ. "Jdeme."

"Kam?" zeptal se Nye.

"Tam do toho průsmyku," ukázal Russ ke kopcům na obzoru.

Nye se zamračil, až se jeho husté obočí nad nosem spojilo. "A co je tam tak zajímavého?"

"Zajímavé je, co tam není," opravil ho Russ. "Vzdálíme se tak od stanice Hiruko."

Vrásky na Nyově čele se prohloubily. "Opravdu?"

"Nefunguje nám žádný navigační přístroj. Budu se orientovat podle měsíců," řekl Russ pevně. Ve skutečnosti se vážně pokusil o orientaci podle pozorování pouhým okem naposledy ještě na technice.

"A co kompas?" zeptala se zkusmo Zoti.

"Na ledovém měsíci?" zasmál se Kitsov. "Kde by mohl být magnetický pól?"

"V tom je právě ten problém," řekl Russ. "Půjdemě."

V nízké gravitaci se jim šlo dobře. Nebyli sportovci, ale celou cestu udržovali svou fyzickou zdatnost cvičením v posilovně. Columbardová tvrdila, že Zoti si vypracovala figuru cvičením ve spacím pytlí, ale Columbardová vždycky ráda pomlouvala. A v pytlí jí to moc nešlo. Na jejich názorech nezáleželo, pomyslel si Russ. Už tu nebyla a nemohla pomlouvat.

Stoupali do svahu, vrak nechali za zády. Vtom se přihnala bouře. Bylo to, jako by někdo trochu rozfoukal sněhové vločky, které se jen stěží vznášely v řídké smrtící metanové atmosféře. Vítr připravil lidi o poslední zbytky tepla. Russe napadlo, zdali všichni neprochladnou i přes dodatkovou tepelnou izolaci navlečenou přes jejich bojové kombinézy.

Pravděpodobně ano. Už teď cítil, že ho páli chodidla. Otočil se a nastavil mrazivému větru svůj obrovský batoh. Odhadl, že za pár dní už budou všichni mít omrzliny.

Pokud vůbec přežijí.

Člověk v obyčejném skafandru by na Ganymedu přežil asi hodinu. Nekonečný proud rychlých protonů by ho usmažil. Zničil by choullostivé buňky a naplnil by je zkázou. To byl přirozený vedlejší efekt existence obrovského Jupitera - jeho jádro z 'kovového' vodíku slisovaného příšerným tlakem rychle rotovalo a vytvářelo silná magnetická pole, která bičovala prostor kolem každých deset hodin. Pole fungovala jako gumová síť, která zachycovala a uvěžňovala protony vyplivnuté Sluncem. Io, nejbližší velký měsíc, vyvrhoval do magnetických pastí ionty síry a sodíku a přispíval jimi do pekelné nadílky. Všechno tohle svinstvo přšelo na povrch vnitřních měsíců, na jejich led.

Zatraceně, říkal si Russ. Je přece vesmírný pilot a ne pozemský červ. Nikdy nevedl do akce kasárenské krysy.

Snažil se potlačit myšlenky na svůj velký batoh a mrznoucí nohy tím, že hádal, co asi dělají Federálové. Válka postupovala rychle. Možná dokonce tak rychle, že by posádka sestřeleného bombardéru mohla proklouznout federálními hlídkami.

Když ještě stanice Hiruko patřila lidem ze Severní hemisféry, museli občas pracovat venku a dohlížet na roboty těžící led. První skuteční obyvatelé Ganymeda však už používali pro odvrácení hrozby protonového krupobití nejnovější technologii, supravodivé skafandry. Objev způsobu, jak vyrábět levná supravodivá vlákna, umožnil jejich spřádání k výrobě ochranných obleků. Proudů tekoucích ve vláknech vytvářely magnetické pole, které odklánělo dopadající protony. Uvnitř skafandru pak podle zákonů magnetostatiky nebylo vůbec žádné elektromagnetické pole, které by mohlo rušit práci přístrojů. Bez elektrického odporu tekla jednou vybuzený proud vlákna kombinézy stále.

Russ doufal, že jejich obleky pracují správně. Předtím je před usmažením chránily silné magnety Rváče II, ale oblek bylo něco jiného. Mohl selhat a člověk o tom vůbec nemusel vědět. Russovi okamžitě vyvstal před očima asi tucet kritických položek v rychle narůstajícím seznamu možných nebezpečí.

Objevil v sobě hluboký respekt k prvním posádkám stanice Hiruko. Byli zatraceně dobří, když dokázali pracovat v tomhle mrazu, klest cestu dalším přímo pod zuby a drápy velké planety. Těžili led a začali dokonce vytvářet atmosféru. Bohužel už nebyli tak dobří v otázce obrany.

Neměli důvod se jí zabývat, samozřejmě. Vojáci Jižní hemisféry vycítili svou šanci a překvapivě tvrdě zaútočili. V jediném dni dobyli celý Ganymedes. Zabili téměř všechny Severany.

Zubožené zbytky posádky Rváče II pochodovaly v přízračné tajemné záři Jupitera. Víc než polovina hmoty Ganymeda byl led z vody s kusy zmrzlého kyslíčnicku uhličitého, čpavku, metanu a stopami dalších plynů. Jeho malé skalnaté jádro bylo pohřbeno pod tisíc kilometrů hlubokým oceánem zmrzlé vody a bláta. Ledová kůra byla miliardy let bombardována meteority. Jejich stopy poznamenaly celou krajinu, ale atmosférický projekt už dokázal zaoblit hrany i těch nejnovějších kráterů. Zbytky po dopadech meteoritů vytvořily kopce z kovu a kamení, jediné zpestření ploché prázdny pláně.

Tenhle frigidní měsíc byl tak dlouho vláčen Jupiterem, až ho slapové síly navždy obrátily jednou tváří k rudé pruhované planetě, podobně jako Měsíc k Zemi. Jeden kompletní denní cyklus byl o trochu delší než pozemský týden. Přizpůsobit se takovému rytmu by bylo obtížné, kdyby Slunce jasně vyznačilo konec tříapůldenní noci. Ale i před zahájením atmosférického projektu bylo Slunce pozorované z Ganymedu jen kalnou hvězdou, asi sedmadvacetkrát méně jasnou než na Zemi.

Východ slunce spatřili při přechodu pásma nízkých vrchů. Slunce bylo jasné, ale podivně malé. Russ ho někdy stěží vnímal, ve srovnání s bílým popraskaným srpkem Evropy se téměř ztrácelo. Jupiterova zamlžená hmota jiskřila oranžovými blesky, které se míhaly mezi vířícími mraky plnými podivných stínů.

Pomalá rotace Ganymeda stačila na promíchání jeho vnitřního oceánu a vytvoření tlaku na ledové kry na povrchu. Tektonika, která pracovala miliardy let, tlačila vrstvy proti sobě, třela je o sebe, vrásnila terén a vytvářela terasy. Trosečníci raději přeskakovali dlouhé podivně přímé kaňony a nehledali cesty, jak je obejít. Nejlepším běžcem na dlouhé tratě se ukázal být Kitsov, který hltal kilometry neúprosně jako stroj. Russ š úzkostí sledoval oblohu. Její čern rušily jen občas řídké šedavé mraky, jinak nic.

Lidé se půl dne ani nezastavili. Při zastávce na jídlo udělal Russ soupis vzduchu, vody a jídla. Pokud budou pracovat

recyklační filtry jejich skafandrů, mohli by jim zásoby vydržet téměř na týden.

"Kolik jídla neseš ty?" ptal se Nye Russe, který počítal.

"Já nenesu jídlo," odpověděl Russ přímo.

"Co?" Nye měl jako většina cyniků dlouhé vedení.

"Já nesu bojovou hlavici."

"Cože!" Nye vstal. Reagoval, jako by slyšel urážku.

"Předpisy, seržante," řekl Russ pomalu. "Jaderná hlavice se nesmí nikdy nechat nepříteli."

"Ale my tu musíme přežít! Nemůžeme být tak..."

"Musíme," řekl Russ. "Je to rozkaz."

Nye pohnul rty, ale nic neřekl. Po chvíli si zase sedl. Vypadal rozzlobeně a zděšeně zároveň.

Russ k němu téměř pocítil soucit. Snad to bylo tím, že měl větší představivost. Věděl, co je čeká.

I kdyby je neobjevil žádný strážní letoun, nemohli počítat s tím, že pro ně mateřská loď pošle člun. Bitva ve vnitřním systému Jupitera stále ještě pokračovala - Russ zahlédl vysoko nad hlavou, někde mezi měsíci, záblesky výbuchů. Seveřeně měli plné ruce práce.

Podíval se na své vlastní ruce -čtyřprsté manipulátory s vestavěnými jemnými nástroji. Ruce bojového pilota, divy techniky. Na mateřské lodi by mohl tyhle zázraky sundat a jeho skutečné ruce by mu posloužily stejně dobře.

Ale tady, v mrazu a vzduchoprázdnu, je nemohl sejmut. A chlad, který se do nich pomalu vsakoval, začínal tupě pálit do rukou.

Bolest mohl snést, ztuhlé prsty ho mohly stát život.

"Vstávejte," zavolal. "Než půjdeme spát, chlapi, musíme urazit ještě pár kiláků."

2.

Transportér zahlédli druhý den v poledne.

Přijel podél dlouhého hlubokého příkopu. Jáma vypadala jako umělý výkop, ale bylo to trhlina. Přírodní radioaktivní prvky v jádru Ganymeda zahřály temný oceán uvnitř a ledová skořápka nad ním popraskala.

Rovný pruh vedle přírodního příkopu sloužil jako cesta automatickému nákladnímu vozidlu, které sváželo vytěženou rudu.

Tak to alespoň Russ odhadl. Netušil, že už po prvním dnu ostrého pochodu začnou jeho posádce rychle ubývat síly. Zoti kulhala. Možná opravdu trávila všechny povinné hodiny svého cvičení na zádech. Řussovi to bylo jedno. Kašlal na to. Ale kdyby je začala zdržovat, museli by ji nechat osudu.

Transportér mohl všechno změnit. Zastavil se, nehybně ztuhl a pozoroval, jak postupuje. Jeho pásy se zakusovaly do bleděmodrého ledu a jeho přední senzory, které hledaly překážky na cestě, se monotónně otáčely sem a tam.

Russ nebyl důstojníkem péčoty. Nevěděl nic o obchvatných a útočných manévrech. Všechny takové věci mu při školeních šly jedním uchem tam a druhým ven, nezanechaly přitom v paměti žádnou použitelnou stopu.

Měli Federálové ve vozzech bojové roboty? Najednou ho napadla tato myšlenka a připadalo mu to naprosto logické. Nepamatoval se, že by se o něčem podobném při školení před startem zmínili. Hlavním důvodem ovšem bylo, že školící důstojník čekal, že se mu lidé buď vrátí v pořádku, nebo budou roztrháni na kusy. Nikdo se nezabýval tím, že by bombardéry mohly ztroskotat. Nebo tím, že by to posádka přežila.

Mohlo vozidlo zachytit signály jeho vysílačky? Nevěděl.

Proto bude vhodnější dávat povely rukama. Zvedl své pravé klepeto. Nye šel dál a zastavil se, teprve když ho Kitsov chytil za paži. Dlouho stáli a dívali se na oranžové vozidlo, pak na Russe a pak zase na vůz.

Jedno je jisté, myslí si Russ. Jestliže nákladník veze bojového robota, není to nic zvlášť horlivého. Jeho lidé byli přece uprostřed špinavé ledové pláně krásným terčem.

Zamával oběma rukama. Sundejte náklad!

K jeho překvapení okamžitě uposlechl. Byl rád, že také mohl na chvíli shodit svůj těžký hrb.

Vůz se tupě valil kolem. Russ udělal rukama široké gesto. Sevřít do nůžek a zaútočit!

Vzdálenost k cíli překonali zběsilým sprintem. Vůz nezpomalil, ani nezměnil směr.

Bez problémů naskákali do trhlíny v ledu. Rychle překonali zbývajících asi čtyřicet metrů a Nye už byl na úrovni vozu, když se ozvalo slabé lupnutí a Kitsov padl.

Russ měl namířeno k přednímu poklopu stroje, takže na záď vozu vůbec neviděl. Znovu se ozvalo lupnutí a Nye na něco zamířil a vystřelil ze své M18. Celý zásobník najednou - rrrrrtttt!

Lupání přestalo. Russ běžel vedle vozu a funěl, Zoti po jeho boku. Nye otevřel zadní dveře vozu. Něco vyskočilo ven. Bylo to klubko trubek, servomotorů a kusů vlnitého hliníkového plechu. Bylo to poškozené, ale ještě velmi aktivní. Zoti zvedla svou M18. Nye do robota uhodil pažbou své pušky a zarazil optické čidlo mezi trubky. To nestačilo. Robot najednou odněkud vytáhl nůž a ohnal se po něm dlouhou hubenou teleskopickou rukou. Zoti manipulátor přerazila. Stroj se zakymácel a převrátil se předkem na led. Russ ho střelil zezadu přímo do zdrojového bloku. Robot zůstal ležet a nehýbal se.

"Zatraceně!" řekl Nye. "Měl nůž na péro! Už jsi někdy viděl..."

"Rychle dopředu!" křikl Russ a vyrazil.

"Co? Já bych..."

"Má další zbraně," zavolal Russ ještě v běhu. Jestliže Nye nechtěl poslouchat rozkazy, byla to jeho věc.

Už byli skoro u předku vozu, když se ze strany robota ozvalo slabé krumpf. Na vůz dopadly úlomky šrapnelu.

"Myslíš, že už je po něm?" zeptala se Zoti. Měla hrůzou vytřeštěné oči.

"Nestarej se o něj," řekl Russ a zamířil tam, kde ležel Kitsov.

Mrtvý měl v prsou velkou díru a na zádech druhou, ještě větší. Její okraje se už zbarvily do rudohněda. Řídká atmosféra vysávala z těla krev. Její stopa vedla dolů po zádech a končila na kropenatém ledě. Tam udělala loužičku, z níž stoupala hnědá pára. Russ se na ni díval a jeho myšlenky se šokovaně zastavily. Vzpomněl si totiž, jak Kitsov jednou řekl, že se mu z hloupých předpisů vzteky vaří krev. Teď to tak opravdu bylo. Prázdná klišé tu zřejmě měla naději stát se skutečností.

Russ věděl, že i skoupé záchranné vybavení Rváče II by Kitsova udrželo při životě dost dlouho, aby se dostal v pořádku na mateřskou loď. Ale tady v terénu to znamenalo konec.

Dva dny, dva členové posádky. Tři zbývali.

Vzduch měli asi na šest dní. Dost času, aby stihli zemřít dřív.

3.

Znovu nastartovali transportér. Jeho autosystémy se zastavily na povel bojového robota. Zdálo se, že robot zřejmě neměl čas vyhlásit poplach, takže měli pravděpodobně trochu času, aby se ohřáli.

Russ zkontroloval směr, kterým vůz vyjel, a pak si dovilil uvolnit unavené svaly. Všichni tři byli vyčerpaní.

"Nye, máš první hlídku," řekl.

"Zatraceně, kapitáne, já přece nemůžu..."

"Všichni jsme na tom stejně. Jenom sleduj přístrojovou desku a občas se podívej předním průzorem. Vystřídám tě za dvě hodiny."

Zoti už spala. Natáhla se na podlahu a hned usnula.

Russ si lehl vedle ní. Za dvě hodiny si odpočine lépe, když si pustí syntetický sen. Zapojil přístroj a hledal téma. Ne, žádné porno. Něco hodně vzdáleného téhle válce. Téma, které by mu prospělo tím, že by současně vyčistilo jeho podvědomí a nahradilo atmosféru bojové akce něčím jiným.

Položil se naznak a ucítil jemný šepot elektronického signálu. Nejdřív hudba. Potom pomalý jemný přesun do jiného prostředí, do jiného světa...

Zvonek telefonu prudce přerhl její spánek. Tina měla ráda tlumený štěkot svého labradora, ale její partner ne. Proto rychlým pohybem zamáčkla tlačítko a se sluchátkem přitisknutým k uchu se propíčila do koupelny.

Volal Alvarez z krizového štábu okresu Orange. Zpráva byla mnohem horší než mohla čekat, trhlina v Huntingtonské hrázi.

"Pošlu pro tebe vrtulník," řekl jí Alvarez. Jeho tenký hlásek ve sluchátku se chvěl napětím.

"Není třeba. Pošli vrtulník na evakuaci lidí. Jak daleko se dá jet metrem?"

"Až k zastávce u řeky. Začíná tam váznout doprava."

Právě svítalo. Naklonila se dopředu a opřela rozpálené čelo o chladivé dlaždičky v koupelně. Dopřála si deset sekund klidu.

Asi za čtyři minuty už rázně kráčela k autobusové zastávce blízko jejího bytu v Aliso Viejo. Její příruční komunikátor oznámil, že autobus přijede za dvě minuty. Vtom ho ale zahlédla. Jel o něco dřív a jeho reflektory probodávaly ranní přitímní.

Během krátké jízdy k Laguna beach Tina zavolala dozorcího důstojníka okresu a nechala si vyličit podrobnosti.

Prasklina v hrázi byla velká. Moře proniklo do vnitrozemí a hnalo před sebou tisíce lidí. Byli už zjištěni tři mrtví a hlášení se hrnula jedno za druhým tak rychle, že je operační skupina nestačila zanámenávat.

Tina otevřela okno a podívala se na oblohu. Byla bez mraků. To byl šťastný obrat v situaci. Bouře se svým náporům větru a vln se už přehnala. Byla to ona, co prorazilo přehradu?

Cítila proudění vody za posledním pruhem přirozené zeleně v okrese - tlumenou vlhkou přítomnost Kaňonu. Pak neónová reklama Laguny pohltila autobus a Tina na stanici vystoupila. Šla k Východní pacifické dálnici a procházka jí trochu uklidnila zjitřené nervy. Jako hlavní inženýr musela zjistit, co poškodilo hráz, zdali nebyla závada v ukotvení. O takové detaily se později může opřít projednávání tisíce žalob poškozených.

Metro přijelo přesně podle jízdního řádu. Hučelo po stříbrných kolejkách, jako by se nic nestalo. Tina se dívala, jak za soupravou mizí tenký srpek Hlavní pláže v první záři svítání. Pomocí komunikátoru se dovídala další detaily od operační skupiny. Souprava se vyřítla k severu, vyjela nahoru k Pobřežní pacifické a na své oddělené části se s temným předemím rozjela naplno. Minula pozemky elity, které se ježily strážními stanovišti. Předehнала auto z dvacátého století, velkou starožitnost ze sedmdesátých let, která měla aerodynamické řešení na úrovni cihly. Vůz míjel soupravu rychlostí slimáka. Jeho chromovanou extravagancí podtrhovala samolepka na nárazníku CHÁPEJTE TO JAKO PROTEST! Za autem se plazil had černého kouře z výfuku.

Nad letištěm pro helikoptéry v Newportu hučelo několik strojů. Auta se s houkáním hnala na jih. Metro zpomalilo, protože se blížilo k přejezdu přes řeku Svaté Anny. Helikoptéry kroužily nad dopravní zácpou někde vpředu. Z nich se snášely megafonem zesílené rozkazy dolů do davu, který však vypadal, že chce zůstat a nenechat si ujít podívanou.

Tina vystoupila z metra a pokračovala pěšky podél pravé koleje. Kolem ní bezcílně pobíhali lidé. Někteří byli zmáčení vodou a potáceli se v šoku.

Tady začínala přehrada a její zeď se zvedala směrem k severu stále výš, jak klesal terén. Když se Tina vyšplhala na horní ochoz, udeřila do hráze vlna a sprška tříště vylétla vzhůru. Denní světlo zapálilo mraky oranžovým ohněm a bylo vidět až k Palos Verdes. Asi kilometr směrem na sever byla hladká křivka hráze porušena. Tina se dívala na proud mořské vody, který se vrhal do trhliny a nedočkavě těžil z tohoto nejnovějšího taktického vítězství ve vleklé válce s lidmi.

Po panelovém vršku hráze se k ní hnalo vznášedlo. Alvarez, uvědomila si Tina. Nejspíš ji sledoval od metra. Měl

tmavou tvář, jakoby rozdělenou úsměvem.

"Připravena k pátrání?" zavolal, když nastupovala.

"Potřebuju se na to pořádně podívat dřív, než tam začnou házet bloky," řekla Tina. Alvarez přikývl. Vznášedlo se elegantně otočilo a rozjelo se zpět.

Moře už vylámalo velký kus předpjatého betonu. Proud vody se hnál přes šedavé úlomky zdíva a zkroucené kusy ocelové výztuže, které vyčnívaly z tělesa hráze jako zlomené zuby.

"Povolil celý segment," řekla Tina stísněně.

"Jo, to není jenom trhlina. Tohle je větší."

Je to vážné, pomyslela si. Tohle byl první velký průlom v řetězu, který se táhl až k Santa Barbaře. Pokud to byla nějaká základní konstrukční vada, kterou přehlédli...

Tina pracně sešplhala po stěně obrácené do vnitrozemí. Studovala zblízka narušený úsek. Zkušeným okem odhadovala síly, které měla stěna zadržet. Moře hučelo a hladově se hnalo průlomem. Příliv stoupal a vodě s jídlem rostla chuť. Tina neviděla žádné zřetelné stopy, proud vody dávno odplavil všechny důkazy. Na polámaných panelech se udržel tenký proužek pěny a Tina po ní uklouzla.

"Hej!" zavolal Alvarez zbytečně. Tina sklouzla po strmé stěně. Zachytila se na samém kraji hučícího slaného proudu. Pěna byla bleďe šedavé svinstvo, které vylézalo z čerstvých trhlin v betonu. Páchla jako leštadlo na podlahu a štipala do prstů. Než se Tina vyškrábala nazpět nahoru, měla ruce rozedřené do krve.

"Dělali tady v poslední době nějakou údržbu?"

"Ne. Zjistil jsem si to," řekl Alvarez. "Jenom nátěr biofilmem, asi před půl rokem."

"Nějaké změny?"

"Nic." Alvarez odpověděl na nějakou otázku svého komunikátoru, chvíli poslouchal a pak řekl: "Velké helikoptéry už jsou na cestě. Musíme vypadnout."

Tina nechtěla ztratit jedinou slabou stopu, kterou zachytila. Vzala si od Alvareze kameru a začala dělat holografické snímky průrvy. Stále ještě balancovala na popraskaných betonových panelech, když od východu těžce přiletělo šest velkých helikoptér. Pod každou z nich se na lanech houpal velký pravoúhlý betonový blok.

Alvarez vedl vznášedlo vnitřní křivkou hráze nad zpěněné vody zátopy. Hnali se pryč. Mířili do vnitrozemí k napůl ponořeným budovám. Helikoptéry se snášely jedna za druhou ke hrázi a shazovaly své betonové zátky.

Tina poslouchala na přijímači vznášedla komunikaci mezi piloty. Opatrně se snesli k poškozenému místu, uvolnili náklad a podařilo se jim těsně uzavřít průrvu.

"Myslíš, že to bude držet?" zeptal se Alvarez a vedl vznášedlo zpět, aby mohli provést kontrolu.

Tina zašilhala z okénka. "Je to lepší." Žádná zátky nemohla být perfektní, ale zásah zastavil většinu zpěněného přívalu. Znovu se obrátili do vnitrozemí. Pacifická pobřežní dálnice byla několik metrů pod vodou. Nad hladinu plnou virů vyčnívaly dopravní značky a nápisy, které naznačovaly, že právě tohle je Hlavní třída. Tina si vzpomněla, že se jedná o čtvrt' butiků a starožitnictví, kde se prodávaly památky na zašlé doby, kdy zde byla písčitá pláž, pozeňnaný ráj surfingu.

Hnali se podél Hlavní a ignorovali křik lidí uvězněných na střeších. "Jsou tam v bezpečí," řekla Tina.

Muž ve špinavém tričku s nápisem JDU ZA TROCKÝM na ně dělal neslušné posunky. Tina se otočila a snažila se soustředit.

Vznášedlo vylo a letělo k severu. Vody neubývalo. Zbědovaní lidé tisíci se na střeších aut a domů vypadali jako utopené krysy.

"Hej!" Alvarez ukázal prstem. V úzké uličce plavalo tváří dolů mrtvé tělo. Vnikli mezi garáže. Voda kolem nich narážela na stěny pokryté odlupující se barvou.

Tina vtáhla tělo dovnitř. Byla to starší žena. Její ruce už začínaly tuhnout. Až do této chvíle dokázala Tina uvažovat abstraktně a sbírat data. Ženina smutná tvář plná vrásek jí otfášla. Hnědé oči byly otevřené a dívaly se přes Tichý oceán na vzdálený břeh, který mohou vidět jenom mrtví.

Pokračovali v cestě.

Slaná příchut' ve vzduchu Tinu za chvíli znovu ukolébala, jako by

část její osobnosti chtěla uniknout ze světa, který jí tak náhle ukázal svou surovou tvář. Dívala se do kalných špinavě hnědých vod, které se přelývaly přes trávníky. Myslela na všechny ty nasáklé koberce a zničený nábytek uvnitř elegantních domů. Myslela na

škody, které způsobí jedno letmé

objetí oceánem. Hlad a únava ji

překonaly. Předoucí vznášedlo ji

vtahovalo do měkkých průzračných snů. Často se poddávala dřímotě a dovolovala svému podvědomí, aby zápasilo s problémem, s nímž nemohla pohnout. Nežřetelné zvuky a pachy kroužily kolem ní a Tina se přestala vzpírat spánku.

Jen na chvíli...

4.

Ruse by zajímalo, jak byl asi velký a jaký tvar těla musel mít člověk, který navrhl přední sedadlo vozidla. Naklonil se dopředu, aby vyhlédl ven zamaštěným průzorem. Jeho kolena bolestně narazila na železný profil. Nákladník byl vyroben na Ganymedu z místní rudy a nikdo se nenamáhal hladit ostré rohy. Sedadlo ho tlačilo i přes skafandr a zdálo se mu, že celá kabina je cítit nějak nahořkle, jako by v ní ještě ze slévárny zůstala kyselina.

Ale, a to bylo mnohem důležitější, v kabině bylo teplo. Chlad Ganymeda jim za pochodu vnikl až do kostí. Ted'

nastavili topení naplno a vyhřívali se.

S umělým snem se Russ dobře vyspal. Tři hlídky je všechny osvěžily a on postoupil o pěkný kousek dál ve snovém seriálu o Tininých starostech. Detaily příběhu byly fantastické.

Všechny záběry a zvuky byly reálné, ostré, živé. Seriál zabíral ve snu víc času než ve "skutečnosti".

Byl to takový podivný pocit. Jako by se vznášel ve vlhkém hedvábném světě. Symfonie umně utkaného přediva umělých snů dovedla něco, co skutečné sny nedokázaly. Napojovala se na nejhlubší prameny podvědomí a navazovala na ně nit svého příběhu. Russ se cítil zapleten do problémů Tiny. Byly naprosto reálné, ale přitom byly příjemně daleko.

Dobrodružství, pomyslel si suše, je něco nebezpečného, co dělá někdo jiný hodně daleko odsud. Zápas Země se skleníkovým efektem byl ve srovnání s Ganymedem celkem příjemný.

Povzdech si a znovu se prozorně zadíval na rozbrázděný terén před sebou. Celý den jeli automatickým vozidlem na přepravu rudy a nezaznamenali sebemenší známky nepřátelské aktivity. Jízda byla pomalá, opatrná, tupě monotónní. Vůz se dvakrát zastavil, aby naložil kontejnery s rudou vytěženou roboty. Ruda vyjížděla z díry v zemi na pásovém přepravníku. Kolem nebyly žádné stroje s vyšší inteligencí, které by si mohly všimnout tří černých pasažérů.

Russ vstal ze sedadla. Musel se zkroutit jako paragraf a protáhnout kolem krytu motoru. Ukázal prstem na Nye. Střídali se každou půlhodinu, protože se nedokázali plně soustředit po delší dobu. Zoti spala vzadu. Závíděl jí. Taky si na čas lehl dozadu, ale rozechvělé nervy ho odtamtud za pár hodin vyštvaly.

"Přilbu," zavolal Russ. Natáhl si svou a díval se, jak se Nye zapíná. Zoti spala ve skafandru, přesně podle rozkazu. Jinak bylo velmi těžké vzdát se pohodlí, které přinášela tlakovaná kabina.

Vylezl poškozeným zadním uzávěrem. Nye z něho udělal řešeto, ale tlakové těsnění uvnitř výplně dveří se postupně zatáhlo. Russ se po hrubém žebříku vydrápal do vrchní části vozidla, která byla svařena z vlnitého plechu. Odtud viděl mnohem dál. Pohled na vzdálené nízké vrchy ho uklidnil. Když seděl nepohodlně zkroucen dole na sedadle řidiče a díval se dopředu úzkou škvírou průzoru, příliš snadno se mu vnucovala představa Federálů, kteří se k nim přikrádají ze všech stran.

Nahoře na obloze Jupiter zastínil Slunce. Velká planeta, která připomínala meloun, jako by nejdřív uvěznila ostře svítící tečku v růžovém oparu a pak ji pohltila úplně. Teď bude hlavním světlem na obloze bílý popraskaný srpek Evropy nejméně na tři a půl hodiny, počítal Russ. Okraj Jupiterovy atmosféry obklopovalo růžové halo slunečního světla lámajícího se v jejích průzračných vrchních vrstvách.

Přál si, aby dokázal vtěsnat do hlavy bláznivou vířící geometrii soustavy Jupitera. Federálové sestřelili všechny navigační družice a on si nemohl dovolit vysílat tak dlouho, aby požádal mateřskou loď o ověření polohy. Vozidlo je odváželo pryč od stanice Hiruko, pomyslel si. Přesto by bylo dobré, nějak si to ověřit. Žádná záchranná výprava by se neodvážila do blízkosti stanice Hiruko.

Vytáhl svůj transpondér Fujitsu a zapnul ho do zásuvky. Neměl ani ponětí, kde teď právě může být mateřská loď. Namířil proto anténu s pistolovou rukojetí na oblohu a vyslal krátký mikrovlnný výkřik SOS. To stačilo, aby se mateřská loď dověděla, že jsou naživu, i když by bylo těžké je zaměřit.

Když byl hotov, sedl si a díval se na pomalý tanec světla na obloze. Neviděl žádné záblesky. Možná už bylo po bitvě. Klid nebude trvat dlouho. Ani jedna ze stran se nevzdá vnitřních měsíců bez boje.

Russ se zašklebil. Vzpomněl si, jak před několika lety jeho přátelé na Zemi tvrdili, že skutečná válka tady nahoře nemá smysl. A že je navíc technicky nemožná.

Je to moc daleko, říkali. Bylo by to moc těžké.

Lidstvo se přestěhovalo na oběžné dráhy kolem Země. Založilo tam své větrenovité továrny, válcovitá města a jeho vyslanci poskakovali ze skály na skálu. Přesto lidstvu vládli pozemští červi, kteří říkali "ne".

Ano, říkali, vesmírný průmysl fungoval. Vystřelování vzduchotěsných domovů na oběžnou dráhu do vzdálenosti přibližně jedné astronomické jednotky se stalo - jak později přiznali - jediným možným logickým krokem. Poblíž byl konečkonců příhodný měsíc, který mohl poskytnout stavební materiál a další suroviny.

Země byla výhodným sousedem, říkali. Většinu stanic bylo možno zásobovat snadno, během několika dnů. Kromě občasných slunečních bouří, kdy do vesmíru vyrazily proudy elementárních částic, byla radiační úroveň nízká. Ve vesmíru byl dostatek sluneční energie, která se dala soustředit zrcadly, zachytit obrovskými panely slunečních baterií a proměnit v levnou kvalitní elektrickou energii.

Ale Jupiter? Co tam?

Vědecké týmy přistály na velkých měsících už v polovině jednadvacátého století, dokonce se nezalekly ani husté atmosféry. Vědci spočítali krátery a vzali vzorky jádra, z nich pak usoudili, jak se vyvíjela sluneční soustava. Po této krátké éře návštěv s okamžitou návratností investic, se sem dlouho nikdo nevracel. Hlavním důvodem, jak mnozí upozorňovali, byla vysoká úmrtnost na těchto výpravách. Polovina jejich účastníků už nikdy nespátřila Zemi jinak než jako vzdálenou modravou tečku na obloze.

Vědci nekrotí nové světy, to dělají průkopníci. Jenže kromě náboženských fanatiků nebo politických emigrantů to průkopníci nedělají zadarmo.

V roce 2050 lidstvo začalo pomalu opouštět oblast kolem Země. Vnadidlem byly asteroidy - velké převalující se hroudy kovu a kamení bohaté na těžké prvky. Tyhle letící hory bylo možné stáhnout z jejich propletených drah a přivléci do blízkosti Země. Potřebná změna rychlosti nebyla zase tak velká.

Tam je metalurgové tavili a krmili továrny nevysychajícím proudem vzácných surovin: manganu, platiny, kadmia, chromu, molybdenu, telluru, vanadu, tungstenu a všech dalších vzácných kovů. Zemi buď tyto prvky docházely, nebo nechtěla znečišťovat biosféru tím, že by vyškrábala ze zemské kůry jejich poslední zbytky. Zpracování kovů bylo nebezpečné. Nebylo čisté. Vesmírné továrny mohly svůj odpad rozptýlit do slunečního větru a nechat jemný tlak

protonů, aby jej odfoukl ke hvězdám.

Kvůli surovinám společnosti jako Mosambi a Kundusu investovaly do samotářů, kteří se vydávali do vesmíru v utěsněných plechovkách a očichávali svými spektrometry myriády asteroidů. Většina skalnatých úlomků byla hluchá, ale bohatá žíla vanadu, řekněme, mohla z rozedraného anarchistického skaláka udělat solidního usedlého bohatého muže. Život v malé raketě, v beztlakovém stavu, nebyl samozřejmě moc zdravý. Když sluneční bouře vydechla do prostoru nebezpečné částice, museli jste se například rychle ukrýt za nějakým asteroidem. Většina hledačů štěstí navíc ještě odmítala vybavit své lodi těžkým protiradiacním štítem, který by zadržel kosmické paprsky. Sázeli na to, že jejich pobyt ve vesmíru bude krátký a úspěšný, takže dávka záření nebude ani zdaleka smrtelná. Mnozí tuto sázku prohráli.

Jedinými věcmi, bez nichž se nedokázali obejít, byly potrava a vzduch. Tato potřeba byla kritickým bodem, který hnál lidstvo dál a dál.

Život potřebuje ty nejjednodušší chemikálie. Uzavřená umělá biosféra je vlastně soustavou doutnajících ohňů: vodík je spalován s kyslíkem na vodu; uhlík na kysličník uhličitý, který spotřebovávají rostliny; dusík se slučuje v půdě s dalšími látkami, aby mohly rostliny vyrábět proteiny. A ty zase umožňují, aby lidské bytosti byly tak chytré, že tohle všechno dokážou zařídit uměle.

Kolonie, které pluly v kosmickém prostoru v blízkosti Země, na tento problém narazily velmi brzy. Potřebovaly stálý přísun organických látek a tekutin, aby udržely své biosféry v rovnováze. Dodávky ze Země byly drahé. Lepším řešením bylo vyhledávat asteroidy, které obsahovaly příslušné uhlikaté ehondrity - kameny bohaté na lehké prvky: vodík, kyslík, uhlík, dusík.

Bylo jich překvapivě málo. Většina byla pracně dostrkána na oběžnou dráhu Země a pohlcena koloniemi. V době, kdy hledači nerostných pokladů potřebovali lehké prvky, pás asteroidů byl obrán až na kost.

Kromě toho kameny nedávaly své bohatství levně. Vyždímat krev z kusu skály bylo možné jen ve válcových městech, která měla dostatek energie. Rozptýlená společnost prospektorů nemohla zaplatit astronomické částky potřebné na postavení takových továren v průmyslovém měřítku.

Největším asteroidem byl Ceres. Nad ním se nakláněl Jupiter jako pruhovaný maják, mnohem větší než Země. Skaláci žili v širokém pásmu mezi dvěma a třemi astronomickými jednotkami od Slunce. Zvykli si na slabý, tlumený sluneční svit a nechali se vyškolit, jak bojovat s chladem. Pro ně to nebylo k Jupiteru zase tak daleko. Byl od Slunce vzdálen 5,2-krát víc než Země.

Hledali tekutiny. Tři z velkých měsíců - Europa, Ganymedes a Kalisto - byly obrovské ledové koule. Pravda, obíhaly největší planetu vůbec, 318-krát těžší než Země. Ležely tedy poměrně hluboko v gravitační jámě.

Ale pořád bylo mnohem lacinější poslat automatickou loď k Jupiteru a navést ji na dráhu kolem Ganymeda, než vozit vodu až z pozemských oceánů. První stanice na Ganymedu byly poloautomatické - to znamená, že pár nešťastníků se o stroje muselo starat.

A právě tyhle stroje se teď objevily před transportérem.

Russ sklouzl zpátky a přitiskl se k ploché střeše vozu. Přímě před nimi se ryla v zemi parta robotů. Měli pásy a dlouhé ruce a nevypadali nebezpečně. Největší z nich vyplivl rezavě načervenalý proud rudy a ti ostatní ho začali přebírat.

Zřejmě jedni z robotů starých výzkumných týmů. Russ doufal, že si vozu nebudou všimát.

"Co budeme dělat?" zašepтал Nye přes komunikátor.

"Drž hubu," odpověděl Russ.

Vůz zaváhal. Nejspíš uvažoval, zda nemá odbočit k robotům. Jeden malý robot si toho všiml a vydal se na širokých balónových pneumatikách směrem k nim.

Russ ztuhl. Tenhle robot vypadal inteligentně. Byl to pravděpodobně šéf skupiny a mohl vyhlásit poplach.

Stále přitisknut ke střeše se Russ připlazil k jejímu okraji. Natáhl své těžké ruce s manipulátory dopředu a čekal. Doufal, že splyne se siluetou vozidla.

Robot si prohlédl vůz otočnými optickými čidly. Vůz se zastavil. Robot přijel až k němu a natáhl dlouhou teleskopickou ruku. Opatrně začal zasouvat její koncovku do vnější zásuvky na vozidle.

Russ se díval, jak robot zaostřil své objektivy na zásuvku. Pak mu zasadil pečlivě vyměřenou ránu přímo do krytu elektrického rozvodu. Jeho manipulátor zazvonil o měděný kryt a promáčkl ho. Robot ucukl a bleskově zatahl svou teleskopickou ruku.

Byl rychlý. Zabral svými měkkými koly, ale dal do pohybu moc síly. Kola proklouzla. Dostal smyk a roztočil se bezmocně na ledě.

Russ seskočil, když k němu byl robot obrácen zády. Možná, že už začal vysílat obraz. Znovu udeřil do krytu a tentokrát měděný plech prorazil. Dvěma prsty manipulátoru přestříhl tři svazky drátů.

Robot se zastavil. Jeho vnější monitor blikal výstražnými světly. Russ přestříhl ještě několik vodičů a blikání přestalo. Na obrazovce se rozsvítil nápis MECHANICKÁ ZÁVADA.

Ostatní roboti pokračovali ve studiu vzorků.

Když se vydrápal zpět nahoru, Zoti právě vylézala ze zadních dveří vozidla. "Zalez zpátky," řekl. "Jedeme dál."

Rychle odjížděli. Tihle roboti byli snadnou kořistí, protože nikdo z Federálů neměl čas sem zajít a přeprogramovat je.

Brzy to někdo udělá. Konflikt vypadal na dlouhou válku. Russ to cítil v kostech.

Problém byl v tom, že zájmy Země měly dokonce i tady velkou váhu. Rozdělení majetku a schopností mezi sever a jih se odráželo, i když pokřiveně, v celé sluneční soustavě. Jižní konfederace chtěla větší podíl na Jupiterově bohatství. Proto Federálové přepadli několik ledařských základů Severanů, například stanici Hiruko. Její roboti teď pracovali pro federální továrny na oběžných drahách v blízkosti Země a dodávali jim rudu.

Šok ze skutečné války, ze smrti ve vzduchoprázdnu a nepřírozeném mrazivém chladu otřásl pozemskou politikou, vzrušil veřejné mínění a přidal ke známým problémům další mrazení v zádech.

Země se už dávno stala skleníkovou rezervací, která přetékala policisty a neměla skoro žádné zbraně. Bitvy a vítězství měly pro davy ochočené planety příchut' hříchu, exotického zakázaného ovoce.

Objevila se aréna, v níž si to civilizované kultury mohly rozdat. Přitom mohly hořce popírat válečná zvěrstva, odmítat nelidské krutosti a důstojně přehlížet nevyhnutelné strašlivé omyly.

A dívat se na to v televizi. Trojrozměrně, barevně, živě.

Ekonomická motivace sahala hlouběji než k předstírané účasti. V soustavě Jupitera se nedala tak snadno oddělit od válečných operací. První vojáci hlídali automatické stanice na měsících. Tím se oni a jejich základny stali terčí útoků pro flotily, které mířily do soustavy. Tekla krev. Stanice Hiruko padla do rukou Federálů jako první. Teď bylo možné je odtamtud dostat jedině vytrvalým bombardováním povrchu, přičemž Seveřané doufali, že doly na led uniknou zkáze. Toulhe prací se zabýval Rváč II.

Russ si vroucně přál, aby se dověděl, jak pokračují boje. Z rádia se ozývaly jen krátké zakódované nesrozumitelné hvizdy, které se vynořovaly ze sykotu Van Allenových pásů. Novinky z bojiště by Russe odvedly od jeho druhé utkvělé myšlenky, od jídla. Pořád se mu před jeho vnitřním zrakem vybavovaly marnivé představy syčících řízků, křupavých hranolků a černé kávy tak horké, že se musela jen pomalu srkat.

Dávno už si počínal při rozdělování dávek opatrně. Při posledním jídle se Zoti a Nye pohádali o půlku sladké vložkové tyčinky. Oba věděli, že už moc nezbyvá, i když jim zůstaly zásoby po Kitsovovi a Columbardové. Russ vedl vůz dál. Chlad mu zatím nevadil. Myslel na smažená vejce se slaninou. Zoti si vylezla k němu. Na lodi měla funkci řidičského palby a tak s ním sdílela jeho odpor k těsné kabině, odkud nebylo pořádně vidět ven, i když tam bylo teplo. Oba byli zvyklí bojovat z řidičské kabiny obklopeni trojrozměrnými grafickými projekcemi. Byli zvyklí pracovat a žít ve vševi-doucím elektronickém světě.

"Bez toho bláta by mi bylo líp," řekla Zoti do mikrofonu vysílačky svého skafandru. Jejich komunikátory měly naštěstí malý dosah.

"Obyčejné bláto, co bych za ně dal!" řekl Russ.

"Jo. Mně jde ten led na nervy. Br! I když je docela hezký."

Russ se rozhlížel po modrošedém údolí, do něhož vjížděli. V jeho stěnách byly trhliny. Od vozu se po dně kaňonu rozstříkávaly vějíře rezavého šterku. Musel přiznat, že je v tom svérázná strohá krása. "Ani jsem si nevšiml," přiznal.

"Já bych se sem klidně přestěhovala."

Russ překvapeně zamrkal. "Opravdu?"

"Podívej, já vyrostla v desetimetrové plechovce. Moji rodiče byli skaláci, víš?"

"Jak se ti líbí gravitace?"

"Sedmina g? Je to víc, než jsem zvyklá."

"Měli tvoji rodiče štěstí? Našli něco?"

"Když jsem byla naposledy doma, měřili jsme vodu na mililitry."

"Takže tohle je pro tebe opravdový poklad," řekl a ukázal na ledovou věž, kterou právě míjeli. Nedokázal odhadnout, zdali to jsou zvětralé zbytky nebo kus vytlačený z hlubin nějakými podivnými pochody ledové tektoniky.

"Jistě." Udiveně se na něj podívala. "Co může být lepšího než led? Můžeš z něho dělat vzduch, deuterium pálit kvůli energii, pěstovat rostliny - dokonce i plavat."

"Už jsi to zkusila?"

"Plavat v gravitaci? Ne - ale jednou jsem vlezla do rezervní nádrže s vodou. Nic divnějšího jsem nezažila."

"Líbilo se ti to víc než nulová gravitace?"

Nadšeně přikývla. "V gravitaci je všechno lepší."

"Všechno?"

"No tak," podívala se na něj přimhouřenýma očima, "úplně všechno jsem ještě nezkusila."

Usmál se. "Měla by sis někdy zkusit pozemský standard."

"Jo, to víš! Slyšela jsem, že to je děsný. Ale gravitace drží všechno na místě. Máš takový lepší pocit."

Protáhl si hřbet, do kterého ho tlačila bojová hlavice. Cítil, jak narazila do skafandru, když se vůz zhoupnul na nějaké nerovnosti. "Ani jsem si nevšiml," řekl rozladěně.

"Hele, nemrač se! Tohle je dovolená ve srovnání s válkou."

"Tohle je válka. Jenom v pomalejším tempu."

"Stejně se mi to líbí... led a gravitace."

"Nevadily by mi větší příděly." Zřejmě nebyl dobrý nápad zmiňovat se o jídle, ale Russ se snažil udržet hovor. Poprvé se začal na Zoti dívat trochu jinak.

"To jo. Ale máme aspoň dost vody."

Vůz se znovu zhoupnul a Russ mimoděk zaklel. "Možná bychom si mohli ještě trochu nařezat, co?"

"Jasně," řekla vesele. "Už začínám mít praxi. Poznám, kde je čistá voda. Má lepší chuť než na lodi."

"Počkej, až se dostaneme na rovinu. Nerad bych, abychom ti ujeli."

Posledně, když Zoti seskočila a řezala laserem vodní led, ztratila je z dohledu.

"Tak vypni automat."

"Nechci to riskovat. Když převezmeme řízení, pravděpodobně to kontrolní systém na stanici Hiruko zaznamená."

"Nemyslím, že by Federálové měli dost času, aby se napojili na všechny systémy. Ty mrchy sebou neumějí hodit."

"Hiruko dostali dost snadno."

"Zákeřně se tam připlížili! Poslechni, jsou to mizerové..." začala a pokařčovala dlouhou vášnivou tirádou. Russ byl také roditel Seveřan, ale necítil žádné zvláštní pouto ke svým politickým kořenům vedoucím až na starou zatuchlou Zemi. Poslouchal, jak Zoti mluví o prašivých Federálech, pozoroval poskakující horizont a najednou uviděl letoun.

Vynořil se nad vzdálenými ledovými vrchy. Byl černý a tak byl vidět teprve na pozadí slabě zářícího žlutého čpavkového mraku. Plachtil, dokud to šlo. Pak vyplívl bělavý metanový plamen, zrychlil a zase plachtil dál.

"Dovnitř!" zašeptal Russ.

Sklouzli se střechy. Zoti se vsoukala do zadních dveří. Russ vyhlédl přes okraj střechy a viděl, že letoun zatáčí. Zahlédli je. Letoun se prudce vrhl dolů, přímo k vozu.

M osmnáctky byly přivázány na střeše. Neměl čas tahat Zoti zase ven. Utrhl jednu z pušek a ujistil se, že si vybral tu, která měla zásobník s náboji s trhavými střelami. Pak seskočil z vozu. Uklouzl a dopadl na zadek. Převrátil se a začal se odrážet od ledu. Klouzal po něm, protože by jinak v nízké gravitaci upadl. Zpočátku využil ke krytí vůz, ale pak se schoval za nějaké šedé balvany.

Letoun pro jistotu jednou zakroužil. Vznášel se na obloze jako velký hubený pták a jeho čidla zkoumala terén. Russ se vmákl mezi ledové škály a stín přeletěl nad ním. Letoun se prudce otočil a rychle se vracel. Russ vysunul dalekohled na přílbě až na doraz a uviděl rakety zavěšené pod křídly.

Letoun nalétl nad stopu vozidla a vrhl se dolů. Z tohoto úhlu vypadal spíš jako dětský drak, samé vzpěry a tenká fólie.

Letoun mířil na vozidlo, o muži ve skalách nevěděl. Russ jej sledoval po jednu délku a pak zahájil palbu trhavou municí. Puška hrozně kopala, takže první dvě dávky minuly cíl. Třetí dostal letoun přímo doprostřed úzkého trupu. Russ zřetelně viděl zásah. Než se stačil usmát, vyrazila zpod pravého křídla raketa a zamířila přímo k němu. Zůstávala za ní oranžová kouřová stopa.

Russ se přikrčil. Raketa dopadla dost daleko do vozu, ale dost blízko od něj. Výbuch byl jako malé zemětřesení. Russ neslyšel žádný zvuk, prostě najednou ležel na zádech. Z nebe na něj přšelo bláto a kusy ledu.

Letoun pokračoval dál, jako by mu díra ve trupu nevadila, ale už nestoupal. Pak začal pomalu padat. Naklonil se a najednou se převrátil jako odhozená hrací karta.

Ze zasněženého kopce vystříkl gejzír černých úlomků.

5.

Russ zachytil všechny její signály správně.

Nemluvili, ale rozuměl jí a ona jemu. Napětí mezi nimi už překročilo všechny meze a jediný pohled znamenal rozhodující zvrát.

Jakmile Nye odešel předními dveřmi na průzkum, aby se podíval, co je čeká za kopcem, Zoti ze sebe začala strhávat skafandr. Potom i svou zelenou kombinézu.

Russ za ní nezůstával pozadu. Naházeli šaty na podlahu a padli na ně. Navrhl, že se pomilují vsedě, ale Zoti nesouhlasila. Trásla se jako v horečce a v tlumené fosforové záři kabiny se téměř vznášela. Svíjela se na něm s tichými výkřiky nadšení. Nebezpečí, pot, mráz, to vše se spojilo v usilovném, dravém a hladovém souboji dvou těl. Váleli se, lízali a tloukli jeden druhého mezi hrubými železnými vzpěrami s podivnou vůní strojního oleje. Nejdřív rychle a pak zas najednou mučivě pomalu, jako by jejich smysly chtěly prodloužit čas honby za zapomněním.

Konečně byli hotovi, možná ne úplně. Pak už bylo jasné, že ještě neskončili. Takže znovu. Tentokrát velmi rychle. Teď, teď to měli za sebou. Usmáli se jeden na druhého přes masku špíny a potu.

"Bože!" zalapala po dechu. "To bylo nejlepší!"

"Vůbec?" zeptal se nedůvěřivě.

"Jistě..." Potutelně se na něj usmála. "Bylo to poprvé."

"Cože? Snad nechceš říct..."

"Poprvé v gravitaci, opravdu."

"Gravitace dost usnadňuje rozhodování, co?"

"Určitě. Možná, že je s gravitací opravdu všechno lepší."

"Podlaha v nákladáku není to nejlepší."

"Je děsně tvrdá. Musíme to zkusit ještě někde jinde."

"Tak jo. Takový rande nezmeškám," řekl. Klekl si a začal si natahovat své modré spodky.

Automaticky shrnul jejich situaci. Po šťastném vytržení se zvolna vracel do reality. Opakoval si události, snažil se pochopit souvislosti, vidět je jako celek. Hledal chyby, snažil se předvídat problémy.

Museli vypnout automatiku řízení. Letoun nepochybně něco ohlásil, možná i stačil vyslat snímky. Takže Zoti a Nye svolali konferenci odborníků a podařilo se jim odklonit vůz z jeho naprogramované cesty.

Opustili vyznačenou trasu a začali se probíjet nahoru mezi rozeklané vrcholky. Za hodinu se přihnaly dva letouny a čmouchaly kolem. Do té doby se ovšem Neyovi podařilo zacouvat do jeskyně. Sníh zůstal asi dva kilometry za nimi. Vybírali si cestu přes skalnaté hřebeny, takže letouny neviděly žádnou stopu, kterou by mohly sledovat.

Podrážděně seděli ve voze, zatímco letouny systematicky prohledávaly okolí. Probíraly údolí za údolím a pomalu se vzdalovaly.

Tím získal Russ čas na přemýšlení, ale také dostal hlad a najedli se. Už jim moc jídla nezbývalo. Ani času už neměli moc. Pokud Severní flotila nezaměstná posádku ve stanici Hiruko, Federálové za nimi pošlou lidmi vedenou výpravu, která dokáže terén pročesat dostatečně důkladně.

Museli tedy změnit taktiku. Museli ovšem myslet i na teplo.

V Hiruko už pravděpodobně věděli, jakým vozem trosečníci prchají.

To znamenalo, že potřebují jiné vozidlo. A rychle.

Jakmile jednou strhli pečeť na řízení vozu, měli přístup k datům celé dopravní sítě. Nye našel nejbližší nákladák asi ve vzdálenosti patnáct kilometrů. Když se od vzdálených nízkých hor přivalila bílá mlha, vyjeli z jeskyně.

Když vypnuli opatrné navigační programy, dokázal vůz jet poměrně rychle. Dorazili k cíli z boku a ukryli se za jedním z vrchů vedle jeho předpokládané trasy.

Nye vyšel ven, aby vyhlížel vozidlo. Russ a Zoti na sebe jen pohlédli. Stačil jeden divoký vášnivý pohled, aby plně využili čas do jeho návratu.

Nye vlezl dovnitř, právě když si Zoti cpala své dlouhé černé vlasy zpět do límce skafandru.

"Už jede. Žádné viditelné zbraně." Nye se překvapeně podíval ze Zoti na Russe.

Russ si uvědomil, že je ještě celý zpocený a rozpálený. "Dobře," řekl energicky. "Jdeme na to."

"Musíme si pospíšet," řekl Nye a jeho tvář opět zvažněla, jak se soustředil na taktiku. "Právě naložil rudu."

"Fajn. Vylez ven a pomoz mi s hrbem," řekl Russ.

Nye vypadal překvapeně. "Ty potáhneš tu hlavici s sebou?"

Russ přikývl. "Znáš předpisy."

"Podívej, my sebou musíme mrsknout. Nikdo nemůže chtít..."

"Zaplatíš ji, až se vrátíme?"

Nye pokrčil rameny. "Je to tvůj problém."

"Přesně tak," řekl Russ suše,

Druhý vůz se tupě dral úzkým kaňonem. Vypadal jako čmelák, který svědomitě dělá svou práci.

"Obklíčíte ho?" zeptala se Zoti, když se dívali, jak se blíží.

"Fajn," řekl Russ. "vy dva ho vezmete mezi sebe ze stran, hned jak přejede kolem."

"A co ty?" zeptal se Nye uštěpačně.

"Vrhnete se na něj tam, kde se kaňon zužuje. Vidíte? Já na něj skočím seshora."

Konečně mu došlo jaký výběr manévru nabízí nízká gravitace. Seskočil s nejbližšího výčnělku. Velkým obloukem přelétl celý kaňon a dopadl přímo na střechu vozu.

Zoti a Nye stříleli na zadní dveře. Náboje odskakovaly od tlustého šedého železného plátu. Z předních dveří vyskočil bojový pěchotní robot II. třídy.

Kovově zazvonil a nemotorně se otočil. V obou pažích měl vestavěné pistole a hned zahájil palbu. Na zadek vozu přšely střely a sekaly do kovu. Robot si zatím Russe nevšiml. Když ho uviděl, vysunula se z vrchní části stroje malá hlaveň a vypálila po něm. Russ stačil vystřelit celkem třikrát, pak se stroj převálil a rozlomil vejpu.

Russ ho neviděl upadnout. Jeho ramenem proletěla střela. Od zasaženého místa v jeho těle rozkvetl doběla rozžhavený květ agónie a srazil ho s vozu na zem. Padl přímo na záda.

6.

Tady si daly dostaveníčko snad všechny možné paradoxy.

Huntington Beach bylo kdysi ospalé plážové městečko zasvěcené slunci a surfování. Jeho hlavním problémem byla doprava lidí, kteří se snažili v sobotu odpoledne dostat na pláž k vodě. Nyní bylo problémem zastavit vody Pacifiku, aby se nedostaly až k nim.

Tina zuřivě přemýšlela. Hlídková vzducholod' okresu Orange se s hukotem přiblížila na dohled. Těsně se přehoupala přes obytný blok zdobený štukaturou. Leskla se v prvních paprscích slunce jako stříbrný náboj.

Nguyen, šéf Federální krizové agentury, ji zavolal komunikátorem a nařídil jim, aby přišli k němu nahoru. Tina nikdy neměla ráda jízdu vzhůru po tenkém ocelovém laně spuštěném ze vzducholodi, ale tentokrát ji podívaná dole tak zaujala, že si nepříjemný pocit ani neuvědomila. V gondole zavěšené pod velkým stříbrným břichem stál strnule Nguyen a pozoroval zkázu pod sebou.

Byl malý, pružný a šel přímo k věci. "Co se stalo?" byla jeho první slova.

"Něco v konstrukci," řekla Tina. "Ráda bych se podívala na hráz ze strany moře."

"Dobře." Mávl rukou na pilota. Vzducholod' zapředla a pomalu se pohnula směrem k moři. "Mám vyhlásit všeobecnou pohotovost?"

"Počkej, až si to rozmyslím. A dej mi tohle zkontrolovat." Podala mu úlomek betonu s šedou skvrnou pěny.

"Tady?" zeptal se Nguyen a nedůvěřivě ke vzorku přičichl.

"Máte na druhé palubě přenosnou chemickou laboratoř, ne?"

"Ano, ale tohle je přece jasná konstrukční vada. Co by..."

"Prostě to dej udělat."

Obrátila se k oknům a tím se vyhnula dalším otázkám. Temné vody sahaly daleko do vnitrozemí, až k Talbert Avenue. Táhlly se na sever až tam, kde bývalo skladiště válečného námořnictva. Většina budov měla zatopené přízemí. Domy byly často obklopeny stromy jako opatřením pro úsporu energie - v létě poskytovaly stín, v zimě chránily před chladným větrem.

Lehce se uškříbla při pomyslení, jak propletené jsou dnešní problémy lidstva. Celosvětový skleníkový efekt vnutil lidem šetření palivem, aby se nemuselo spalovat tolik nafty. Celkové oteplení zvětšilo oceány, protože roztály polární ledy, takže se objevily záplavy. A teď lidé nacházeli záchranu před vodou ve větvích stromů. Možná, že z nich ještě jako opice vůbec nikdy neměli slézt.

Vzducholod' sledovala křivku hráze zahýbající k severu. Mohli zůstat ve vzduchu téměř věčně a spotřebovávat jen minimum paliva. Bylo to další z úsporných opatření nadiktovaných Federály. Jak se snášeli níž, rozeznala Tina bledou zeleň ochranného biologického nátěru. Biofilm na vnější straně hráze se pravidelně obnovoval.

"Nebyly s posledním nátěrem nějaké problémy?" zeptala se Alvareze.

Pohlédl na přenosnou obrazovku své databáze. "Nic. Měl to být vylepšený nátěr, to je všechno."

"Jak vylepšený?"

"Brání škeblím, aby poškozovaly beton."

"Jenom?"

"Vytváří povlak, který brání jejich růstu."

Konečně si vzpomněla. Tina věděla o biotechnologii velmi málo, ale jako hlavní inženýr věděla, co dokáže mořská voda. Biofilm byl živou přehradou, která bránila životu obsaženému ve slané vodě, aby pronikl do pórovitého betonu. Biofilm očišťoval povrch a rozrůstal se. Nakonec se spojil a vytvořil souvislý zelený povlak, který vydržel léta.

"Vidíš ty fleky?" Ukázala na vlnolamy poblíž trhliny v hrázi. Zelený biofilm na nich byl pokryt šedými skvrnami.

Nguyen se zeptal: "Řasy?"

"To by měly jinou barvu."

Alyarez se zamračil. "Jak by mohl nákej bacil..?"

"Zavrtá se do mikroskopických trhlinek, roste a trhá je dál," řekla Tina. Její hlas zněl jistě, i když cítila pochybnosti.

"Ale biofilm byl ověřován víc než deset let," namítl Nguyen.

"Možná se změnil, ne?" zeptal se Alvarez.

Nguyen zakroutil hlavou. "Sám jsi říkal, že ten poslední nátěr byl ještě lepší. Nechápu, jak by..."

"Podívej," řekla Tina, "biotechnologie nejsou mikroskopické stroje. Je to život."

"No a?" zeptal se Nguyen.

"Život se neustále mění. Vyvíjí se. Mutuje."

Nguyen překvapeně zamrkal. "Zrovna tady? Na tomhle místě?"

"Nějaký mikrob se nepovede a začne žrát beton," řekla Tina. "A množí se - v mořské vodě je dost živin."

V té chvíli se na postřední obrazovce před pilotem objevila zpráva z chemické laboratoře. Dokonce i Tina, která byla hlavní inženýr a ne biochemik, poznala, že šedá pěna se od biofilmu dost liší.

"Měla jsi pravdu," řekl Nguyen.

Tina se dívala na dlouhou křivku hráze vedoucí k Long Beach, kde klíny vlnolamů chránily pláže. Obrovské pásy pevně zakotvené obranné linie. Cožpak byly opravdu právě teď všechny tyhle obrovské stavby nahlodávány biotechnickým výrobkem, který byl vyvinut, aby je chránil? Paradoxy dnes nebraly konce.

"Snad je to jen místní mutace," řekl Nguyen.

"Zatím ano," přikývla Tina.

"Znamená to ale, že nátěr je zranitelný," řekl Alvarez a jeho obočí se spojilo v ustaraných vráskách. "Stalo se to tady, může se to stát všude. Třeba na hrázi, kterou stavějí na Potomacu, hned vedle Lincolnova pomníku."

Tina se dívala do vnitrozemí, kde obrovská energie okresu Orange dokázala zacelit rány zasazené zemětřesením. Otřesy půdy a skleníkový efekt přece nemohou zastavit takové lidi.

Gestem dokazujícím jejich nebojácnou podnikavost byla pyramida, kterou postavili na jihu v Irvinu. Byla čtyřhranná a měla velikost faraónových hrodek, ale stála obráceně. Její špička se bořila do země jako hrot nevidaného šípů. Byla jako pavučina z oceli a skla, podpíraná v rozích chromovanými sloupy. Neuvěřitelná, ale přesto pohádkově reálná, zachycovala pyramida zář svítání. Odražená narůžovělá zář zdůrazňovala, jak malé jsou budovy, které se krčily kolem. Byly jako hračky.

Na jedné ze stěn byla velká hnědá skvrna. Tina věděla, že to je jeden z nových biočističů. Plazil se po povrchu pyramidy kolem dokola a pohlcoval špinu a prach. Mohl se tento pohyblivý koberec také vymknout kontrole? Nahlodat a zeslabit stěny?

"Čeká nás spousta otázek, na které budeme muset najít odpovědi," poznamenala zamyšleně.

"Odstranit ten biofilm bude drahé," řekl Nguyen. "Ale asi to bude nutné, abychom předešli takovým nehodám."

"Kolik myslíš, že bude stát tahle -nehoda-?" zeptal se Alvarez.

"Pět nebo šest miliard."

"Opravdu?" nedovedla skrýt překvapení Tina. "Šest miliard yenů?"

"Nebo víc," řekl Nguyen.

Tina doufala, že mrtvých nebude moc. Celá ta nehoda se nemusela stát, kdyby někdo uměl předvídat slabé stránky použité biotechnologie. Ale ani inženýři nedovedli předpovědět všechno, stejně jako geologové nedovedli odhadnout předem čas a sílu zemětřesení. Technologie se pomalu stávala stejně rozsáhlou a nepřehlednou jako přírodní síly. Svět lidem stále vracel jejich sny překroucené do podoby noční můry.

Jenže neměli na vybranou. Museli používat technologii. Nedokonalé lidské dovednosti byly jen smělým gestem proti nekonečnu. Okres žil vírou v techniku a dnes pro ni několik lidí zemřelo. Ale přesto Tina cítila v kostech, že tito lidé požehnaní sluncem a mořem se nevzdají, že půjdou dál.

7.

Russ musel zatřást hlavou, aby se vymanil ze slunného vzdušného světa Huntingtonu. Nikdy tam nebyl. Nikdy nebyl dokonce ani v Severní Americe, ale teď toužil ulehnout na pláž pod žhavým sluncem.

Umělé sny se ale neměly člověka tak držet. Možná byl silnější efekt důsledkem nesnesitelných bolestí v ráně. Zoti mu zapnula umělý sen, aby podpořila lékařský automat, který na něm pracoval. Russ cítil, že na jeho ramenním kloubu se stroj musel dít celé hodiny. Byl záplatovaný jen na hrubo, ale přesto se nejhorší bolest trochu otupila.

Horší bylo, že i jeho vlastní vzpomínky byly pokroucené a unikaly mu, když se je snažil vyvolat. Zamrkal a pokoušel se zaostřit pohled na zatuchlou kabinu páchnoucí potem. Věděl, že Nye něco říká, ale nerozuměl mu ani slovo.

Jeho ztýraným mozkiem se mihl obraz zničené lodi. Zdálo se mu, že Rváč II neztroskotal na Ganymedu. Na černém nebi za ním zářil Saturn. A jeho skafandr měl kovovou helmu bez skleněného průzoru. Vedle vraku stál kilometrovník s názvy pozemských měst.

To bylo znepokojivé. Nepronikl umělý sen do jeho paměti? Nepřepsal jeho vlastní zážitky? Nevymazal některé věci? Nezdůraznil jiné? Russ pochopil, že si bude muset dávat velký pozor. Kdyby si toho všimli druzí dva členové posádky, ztratil by jako velitel autoritu.

Ne snad, že by jí teď měl tolik. Hlava mu padala únavou a jen stěží ji dokázal zadržet, než dopadla na prsa. Otřel si horečnatý pot s čela klepetem manipulátoru.

Nye, ano, Nye něco říkal. Co..?

"Ve skutečnosti," říkal Nye škodolibě, "není to rameno nejhorší novinka, která tě čeká."

Russ počkal, až se mu trochu pročistila hlava. Neměl náladu na žerty. Nyeův humor nepadl na úrodnou půdu. "Tak co?"

"Podíval jsem se do itineráře našeho nového vozu. Ani jsem nemusel nabourat řídicí program," dodal a hrdě se zašklebil.

"Bezva." Russův krk bolel ještě víc než rameno. Kolébavá nerovnoměrná jízda vozu vyvolávala bodavou bolest v páteři. Obvaz na rameni škrtl a pálil. A kromě toho měl mizernou náladu.

"Jedeme na stanici Hiruko," řekl Nye. "Vyložit rudu."

"No, to nevádí," řekla Zoti. "Prostě někde cestou vyskočíme."

Russ unaveně přikývl. Měl sucho v ústech a neměl chuť na dlouhé hovory. "Jasně. Ukradneme jiný vůz. Budeme si s Federály hrát na slepou bábu."

"Tak to si musíme pospíšet. K Hiruko máme necelých dvacet kiláků."

"Cože?" vyštěkl Russ.

Zoti otevřela ústa do překvapeného nezvučného O.

"Zdá se, že jsi nás celou tu dobu vedl špatným směrem," uzavřel Nye a jeho humor se rozpustil v tůni hořkosti.

Russ se s námahou nadechl. "Tak fajn, fajn," povzdechl si.

Víc se toho říct nedalo. Zřejmě někde popletl souřadnice, něco nespávně sečetl. Nebo se první vůz někde nepozorovaně stočil zpět a popletl jeho výpočty.

Nebylo to důležité. Výmluvy nejsou k ničemu, dokud se člověk nedostane na palubu mateřské lodi a nepostaví ho před vyšetřovací komisi.

"To je dost blízko," řekla Zoti opatrně. "Když vyskočíme z vozu, snadno nás dostanou."

"Jo," řekl Nye. "Podle mě musíme jet k nim a vzdát se. Je to lepší než zmrznout, nechat po sobě střílet a nakonec se stejně vzdát."

"Vypadneme hned," řekl Russ.

"Slyšel jsi, co jsem říkal?" naklonil se Nye nad Russe a snažil se ho zastrašit. "To je úplná blbost!"

Russ ho uhořel přímo do obličeje manipulátorem. Rána odmrštila, Nyeovu hlavu a srazila ho na podlahu. Teď byly pilotní manipulátory obrovskou výhodou. Byly těžké a tvrdé.

Russ seděl na podlaze kabiny a nesnažil se vstát. Nebyl si jist, že by dokázal bojovat vestoje. Nyeovy oči se zakalily a hromotluk se na něj vrhl. Russ zvedl nohu a kopl ho do tváře. Nye padl obličejem na podlahu. Russ se zhluboka nadechl a čekal, až si přestane stěžovat naražená páteř. V té chvíli si už nad Nye stoupla Zoti s kusem trůby v ruce. Russ ji gestem ruky naznačil, aby ustoupila.

"Já teď budu dělat, že jsi uklouzl a uhořel ses do hlavy," řekl Russ studeně. "Musím, protože odsud potřebujeme rychle vypadnout a já tě nechci zastřelit pro neposlušnost a zbabělost před nepřítelem nebo z nějakého podobného předpisového důvodu. To by stálo čas a my ho máme málo. Takže budeme dělat, že se nic nestalo. Je to jasné?"

Nye otevřel ústa, pak je zavřel a nakonec

"Ty simyslíš..." Zoti zaváhala. "Ty si myslíš, že ještě můžeme utéct?"

"Nemusíme," řekl Russ. "Stačí, když se schováme."

"Schováme se a zmrzíme," řekl Nye hořce. "Jak pro nás může loď někoho poslat, když..."

"Nebudeme čekat dlouho. Kolik času potřebuje tenhle vůz, aby dojel k Hiruko?"

"Tři, možná čtyři hodiny. Jede k huti u první kopule. Já bych..."

"To je dost blízko, abychom splnili svůj úkol," řekl Russ. Cítil se příšerně unaven. Všechno ho rozčilovalo. Přesto chápal, že bude muset zůstat vzhůru až do konce.

"A ty sis jistý, že dokážeš..." zeptala se Zoti.

Nadechl se zatuchlého vzduchu kabiny. Svět kolem něj se zakolébál a roztočil.

"Ne. Abych řekl pravdu, nejsem si jist."

8

Na vzdáleném obzoru vykvetl krásný ohnivý květ. Jaderná hlavice vybuchla. Oslivý záblesk vystřídala žlutobílá koule plamenů.

Nye zapojil roznětku tak, aby vybuchla, kdyby někdo otevřel dveře vozu. Krom toho nainstaloval malou kameru do přední masky vozidla, takže si stačili dobře prohlédnout kontrolní stanoviště, které vůz zastavilo. Stálo na dohled kopulí a vznosných vřetenovitých věží stanice Hiruko. Město bylo opravdu jedinečné, napadlo Russe. Některé z věží měly vnější plášť z modrého ledu. Vypadaly jako zmrzlá vodní tříšť, která se vzeplala k Jupiterově kulaté tváři a ztuhla napůl cesty.

Škoda, že se to všechno muselo zničit, pomyslel si. Všichni tři leželi pod ledovým převisem čelem ke stanici. Když viděli, jak se federální důstojník zamračil na vůz, obešel ho kolem dokola a sáhl po klíče předních dveří, sklonili hlavy. Vypadal přesně jako ten komisní druh, který Russ nenáviděl. Takoví ho vždycky peskovali kvůli drobnostem na uniformě, když odcházel na propustku ze základny.

Neodpustil si to a škodolibě se ušklíbl, když sníh kolem zazářil odrazem záblesku. Bojová hlavice měla 1.2 megatuny. Samozřejmě se předpokládalo, že vybuchne asi v kilometrové výšce. Byla spočítána tak, aby smetla vojáky a povrchové stavby. Neměla poškodit doly. Teď vybuchla na zemi a vyvolala seismickou vlnu. Viděli, jak se k nim přes vedlejší údolí valí oblak zkázy. Russ neměl čas vstát. Proto se jen převalil stranou, aby unikl zpod převisu. Vlna narazila do jejich vrchu a Russ ucítí, jak se země pod nohama měkce zhoupla. Pak do něj tvrdě narazil hluk. Bolest v zádech ho přinutila zavřít oči.

Když je otevřel, do jeho tváře se znepokojeně dívala Zoti. Zašklebil se na ni. Sedla si do sněhu a dvojznačně na něj mrkla.

Rozlédl se. Vrch se trochu sesul a převis tam už nebyl. Nye taky ne.

Kdyby na něj padl jenom sníh, mohl mít ještě šanci. Málem unikl. Ležel částí těla pod lavinou. Jenže na něj spadlo několik kusů ledu a pár velkých kamenů. Neměl naději. Přesto ho vyhrabali. Byl to svým způsobem nesmysl, protože jediné, co pro něj mohli udělat, bylo, znovu ho pohřbít.

Mrak po výbuchu se nad stanicí Hiruko brzy rozptýlil. Většina radioaktivního spadu byla vymrštěna z měsíce do vesmíru.

Russ si vzpomněl na jejich ztroskotání. Bylo to před několika dny, ale jemu připadalo jako dávná podivně mlhavá minulost. Koneckonců, i to bylo možné.

Jeho paměť byla stále ještě plná děr, které do ní udělal umělý sen. Někdy dokonce jako by koutkem oka zahlédl ženu ze snu. Tinu, vítěznou hlavní inženýrku, s jejím opáleným čelem plným starostlivých vrásek. Lidé jako ona drželi smutnou starou Zemi pohromadě.

A zatím jiní lidé, lidé jako on, bojovali o třpytivé cetky ve vzdáleném vesmíru. Znamenalo snad jeho zmatené vědomí právě tohle? Věsteckou vidinu jeho samotného, jak stojí na nějakém měsíci Saturnu? Může válka dojít až tam a nechat mu na památku ocelovou protézu místo hlavy?

Zatřásl hlavou ale nemohl se Tiny zbavit.

Vždycky měl rád umělé sny na historické téma, jednoduché příběhy v jednoduchých časech. Ale možná, že žádná doba nebyla jednoduchá. Historie jenom tak vypadá z dálky, s odstupem. Podobně jako vypadají hezky města v noci, protože člověk nevidí jejich špinu.

Seděli v rokli, která je chránila před větrem. Snažili se pochytyt co nejvíc slunečního tepla a čekali. Jako signál se nedal jaderný výbuch ničím překonat. Mateřská loď přiletěla asi za hodinu.

O chvíli později se od horizontu vynořil průzkumný letoun. Teprve, když byl na dohled, vytáhla Zoti jejich poslední dávku jídla. Seděli na velké ploché oranžové skále a jedli lepkavé tyčinky, které vsouvali do přileb speciálními utěsněnými otvory. Nechutnaly líp než jindy, ale to nevadilo. Mluvili spolu o gravitaci a o spoustách jejich nesporných kladů.

9.

Tina ulehla do postele, svěží bílé přikrývky ji pohladily hedvábným dotykem. Dlouhý den byl konečně za ní, i když technické týmy pracovaly podél celého pobřeží v záři reflektorů dál. Ale její práce byla v podstatě hotova.

Teď měli Černého Petra lidé z biotechnologického. Sdělovací prostředky udělaly z havárie senzaci. Tina už odmítla tři žádosti o interview.

Toužila po spánku, zvláště teď, po důkladné koupeli. Rachel jí přinesla bylinkový čaj. Přišla, aby ji utěšila.

Ale Tina potřebovala něco víc. Malátně sáhla po modulu umělých snů a přitiskla si jeho kontakty na krk. Sen jí pomůže ponořit se do nejhlubších tůní spánku.

Jaké téma? Logika napovídala, že po celodenním shonu by si měla vybrat něco klidnějšího. Zašilhala po nabídce. Snad nějaký výrazný příběh s pořádným chlapem jako hlavním hrdinou. Měla ráda postavy, s nimiž se dokázala ztotožnit.

Měla ráda příběhy z války a vědeckofantastické povídky. Snad nějaká kombinace...

Navolila číslo své volby a se smyslným vzdechem klesla do polštářů.

Zazněla hudba. Nejdřív tichá, pak vybuchla disonantními akordy plnými napětí.

Tina stála na pusté zvrásněné pláni. Někde za ní ležela zničená loď a jejím tenkým skafandrem se do těla zakusoval mráz. Jupiter se opíral o nerovný šedavý horizont. Podívala se na své ruce, do kterých už teď bodal chlad. Uviděla čtyřprsté manipulátory.

Tak tohle bude opravdové dobrodružství, pomyslela si.
přeložil Stanislav Švachouček